

замахъ му го прерѣзахъ въ свивката като на агне. Посѣгнахъ и за другия, но болката ли му даде сила, отпра едната дъска и се отскубна. Ала въ това време дотва-

саха кучетата и го погнаха. „Съдраха му кожата“ — рекохъ си азъ, като го завъртѣха на поляната. Но скоро едно отъ кучетата изквича, и вълкътъ се отплесна къмъ Широкия долъ. Взехъ газеничето и отидохъ въ кошарата да видя, колко овце е издавилъ. Ходя, обикалямъ — всичкитѣ овце здрави. Само се тресатъ отъ страхъ и тъпатъ на едно мѣсто.

— Беки нито една нѣмаше удавена, бе, бай Бечо? — попитахъ го учуденъ азъ.

— Нито една. Ама да ти кажа защо. Когато вълкътъ е скочилъ въ кошарата, устата му се склучила. Само съ вълцитѣ се случва това. По другитѣ звѣрове го нѣма. И добре е наредилъ Богъ, устата на вълцитѣ да се отключватъ само отъ време на време. Иначе — стока нѣмаше да остане по къра. Защото тѣ малко ядатъ, но много зянь струватъ. Та и сега. Склучила му се устата, и той само е подбиралъ съ муцуната си овцетѣ подъ корема, ги и е мѣткалъ задъ гърба си, дано я отключи. Тѣй правятъ тѣ, когато се сковатъ ченетата имъ. Само на една овца бѣше навѣхналъ крака.

Докато прегледамъ овцетѣ, кучетата се върнаха. „Удавили сж го нѣкжде“, — рекохъ си и чакахъ да съмне да ида да го намѣря. Ала, когато на сутринята повикахъ кучетата и тръгнахъ къмъ Широкия долъ, гледамъ едното куче ухапано за муцуната, а на другото отъ бута виси парче кожа. Разбрахъ. Устата на вълка се бѣше отключила. Затова въ дола го не наидохъ. Намѣрихъ само локвата, въ която кучетата отново сж го завъртѣли и давили. Цѣла бѣше втѣнала въ кръвъ.

И тръгна този вълкъ на три крака пакости да прави. Нашенци го кръстиха Дели Бечковиятъ вълкъ, и тѣй остана той да върлува. И колкото пакости стори, триста здрави вълка не можеха да сторятъ.